

1.

Usínalo se mi nádherně. Splnil se mi totiž sen. Moc jsem si přála najít si ve třídě nějakou dobrou kamarádku. Nebo kamaráda. Ale nenapadlo mě, že to bude zrovna Pavel. I když... něco mě na něm přitahovalo už od první chvíle.

Není to tak dávno, kdy přišel do naší třídy nový žák. Byl to právě Pavel. Paní učitelka z něj nejdřív tahala rozumy, ale on neodpovídal. Hrozně ji to namíchlo. Nový žák Pavel se tvářil tak, že mu nikdo nestojíme za kloudné slovo. Všechny děti si to aspoň myslely. Ale mě už tehdy něco napadlo. Když se nikdo nedíval, ani Pavel, prohlížela jsem si ho. Připadalo mi, že je spíš smutný, ne nafoukaný. A že možná skrývá nějaké tajemství.

A dneska jsem se to tajemství dozvěděla. Stalo se to tak: Bydlím v malé vesnici, kde není škola, a proto musím dojíždět do města. Jezdí nás víc, ale jsou to jen druháci. A pár kluků z naší třídy bydlí ve vesnicích ještě o kus dál. Už jsem si zvykla, že chodím na autobus sama.

Pavel taky dojíždí, ale ne autobusem. Jezdí pro něj strejda. Oni bydlí v jedné větší vesnici, ale v opačném směru

od města. Město s naší školou leží někde uprostřed. A dnes Pavel výjimečně se strejdou nejel, takže šel na svůj autobus. Loudal se ze školy několik kroků přede mnou. Nevím, co to do mě vjelo, normálně bych se neodvážila oslovit kluka, ale když jsem viděla, jak se šourá, křikla jsem:

„Pavle, počkej!“

Vlastně to nebylo žádné křiknutí, spíš jsem to jen špitla.

O to víc mě překvapilo, že se okamžitě otočil. Pár vteřin si mě měřil, a pak povídá jakoby nic:

„Jdeš taky na autobus?“

„No, ale jede mi až za půl hodky,“ vypravila jsem ze sebe.

Vůbec to teď nechápu. Pavla snad ani trochu nezarazilo, že na něj mluvím, a normálně mi odpovídal. Dokonce mě pozval na zmrzlinu! To mě dostalo ze všeho nejvíc. Napětí ze mě úplně spadlo. Byl tak milý, že jsem pozvání přijala a asi jsem se i trochu zašklebila.

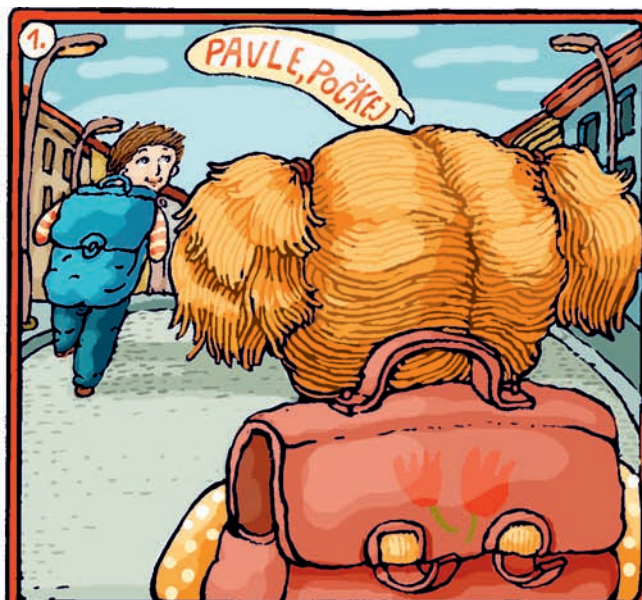
Ani nevím, jak jsme spolu došli k cukrárně. Normálně jsme si celou cestu povídali. Za těch několik minut ze sebe Pavel vysypal snad celý životopis. Ale něco mi říkalo, že všechno, co mi o sobě vyprávěl, ještě není to tajemství, které někde hluboko čeká, až bude smět ven.

Ani mě nenapadlo, že se ho dozvím tak brzy. Dorazili jsme k cukrárně a na rohu ulice stáli kluci z naší třídy. Bylo mi jasné, že tohle nám jen tak neprojde. A Pavlovi to okamžitě došlo taky. Kluci sice nic neslyšeli, ale nespouštěli z nás oči. Pavel byl právě na řadě ve frontě na zmrzlinu.

„Memememeruňkovou...“ zablekotal.

Dělala jsem, jako že nic. Všecko se mi v hlavě spojilo.

Prolítlo mi hlavou, že se musím okamžitě rozhodnout, čím ohrozím naše začínající kamarádství víc. Tím, že do

toho šlápnu, nebo že budu předstírat, že jsem nic nepostřehla? A za chvíli mi bylo jasné, co *nesmím*. Nesmím dělat, že jsem si ničeho nevšimla, i když by to asi bylo nejjednodušší. Nadechla jsem se:

„Mně taky ze začátku vadilo, když jsem začala nosit brýle a všichni se mi smáli.“

Pavel přestal lízat zmrzlinu a vyděšeně na mě zíral. Bála jsem se, že zmrzlinu zahodí a rychle uteče. A tak jsem radši honem mluvila dál. Vyprávěla jsem mu, jak jsem začala nosit brýle. Byla jsem tehdy dlouho nemocná. Asi dva měsíce. Když jsem pak přišla do školy, už jsem ty brýle měla. A hned jsem to schytala. Děti na mě začaly pokřikovat brejloune!

Pavel mě asi moc nevnímal. Zareagoval až na toho brejlouna a lehce se zasmál. Řekla jsem mu, že už mi ta přezdívková nevádí. A Pavla potěšilo, že jeho jsem nezařadila mezi blbečky.

Když jsem nastoupila do autobusu, Pavel mi mával jako blázen. Až mě napadlo, že to schválně přehání, aby kluci viděli. Jeli totiž v autobusu se mnou. Řehtali se jako pomnutí a vykřikovali něco o milencích a o svatbě.